

Napad na dr. Arsenijevića:
kako se na Univerzitetu u Tuzli polažu ispiti

PIŠTOLJEM DO DIPLOME

U petak 1. oktobra na vrata kabineta uglednog i mladog profesora Damira Arsenijevića, bosanskohercegovačkog teoretičara književnosti i kulture i docenta engleske književnosti i kulturalnih studija na Univerzitetu u Tuzli, ušao je otac jedne od njegovih studentica Zijad Suljkanović, inače općinski vijećnik Stranke za BiH u Kalesiji, stavio na sto novac i pištolj rekavši mu da – bira. Profesor Arsenijević za *Dane* kaže da ovaj događaj ne smije ostati samo na razini senzacionalne informacije već bi trebao dignuti cijelu akademsku zajednicu na noge

Piše: **Maja Nikolić**

U petak 1. oktobra na vrata kabineta uglednog i mladog profesora Damira Arsenijevića na Univerzitetu u Tuzli došao je otac jedne od njegovih studentica Zijad Suljkanović, inače općinski vijećnik Stranke za BiH u Kalesiji, i stavio na sto novac i pištolj i rekao mu da bira kako bi njegova kćerka navodno položila ispit iz engleske književnosti. Arsenijević je pozvao policiju koja je obavila uviđaj, uzela zapisnik i predala nadležnom tužitelju koji je najavio pokretanje prekršajnog postupka.

“On je otac jedne od studentica koja je apsolventica na fakultetu i kojoj je ostalo još par ispita do završetka studija. Došao je da po treći put intervenira za svoju kćerku. Prvi put je došao krajem augusta i ja sam ga primio zajedno s mojom kolegicom koja je šefica odsjeka, jer je tvrdio da je demobilizirani borac i da ima psihičkih problema. Mi smo ga primili jer je govorio da je pokušavao izvršiti suicid nekoliko puta”, objašnjava profesor Arsenijević. Arsenijević i njegova kolegica su odlučili saslušati sugovornika. “Ohrabрили smo ga i rekli da nema potrebe da se brine, poručivši mu da njegova kćerka uči te da nema potrebe povlačiti krive poteze jer je najpreče da ostane živ svom djetetu”, priča profesor.

Nakon te intervencije Suljkanović je otišao ohrabren, ali je ponovo na vrata kabineta profesora Arsenijevića zakucao 13. septembra pred održavanje usmenih ispita i rekao mu da ne zna šta će uraditi ako njegova kćerka ne položi. “Ja sam to shvatio kao prijjetnju i obavijestio sam našu pravnicu koja me zamolila da napravim službenu zabilješku što sam, naravno, i učinio”, nastavlja Arsenijević.

Naoružano lice

“U petak 1. oktobra pred održavanje ispita u 13.00 sati stigao je gospodin Suljkanović oko 12 sati i 10 minuta i ušao u kabinet. Ja sam ga zamolio da napusti prostoriju jer se spremam za ispit. Rekao sam mu da je sve u redu, da je njegova kćerka punoljetna i da je odgovorna za svoje studije te da on više nema potrebe da dolazi. On mi je tada rekao da je došao da se dogovorimo. U prvi trenutak nisam shvatio o čemu treba da se dogovaramo da bi on onda bacio meni na sto novac, a zatim izvadio pištolj i njega stavio na sto”, opisuje profesor Arsenijević početak drame u svom kabinetu. “Potpuno sam se frapirao i prepao. Zamolio sam ga da uzme novac i skloni pištolj, jer to nije način da se razgovara. Rekao sam mu da sam završio studij, magistarski i doktorski rad u Velikoj Britaniji. Rekao sam mu da sam radio tamo kao nastavnik i da sam se vratio u Bosnu upravo kako bih bio primjer mladima za povratak. Smirio sam ga, zamolio sam ga da sjedne. Sve vrije-

Damir Arsenijević

UBOJITA INTERVENCIJA “On je otac jedne od studentica koja je apsolventica na fakultetu i kojoj je ostalo još par ispita do završetka studija. Došao je da po treći put intervenira za svoju kćerku. Prvi put je došao krajem augusta i ja sam ga primio zajedno s mojom kolegicom koja je šefica odsjeka, jer je tvrdio da je demobilizirani borac i da ima psihičkih problema. Mi smo ga primili jer je govorio da je pokušavao izvršiti suicid nekoliko puta”, objašnjava profesor Arsenijević. “Ohrabрили smo ga i rekli da nema potrebe da se brine, poručivši mu da njegova kćerka uči te da nema potrebe povlačiti krive poteze jer je najpreče da ostane živ svom djetetu”

KO JE DAMIR ARSENIJEVIĆ

Angažirani profesor

Piše: Šejla Šehabović

Ugledna izdavačka kuća Nomos Publishers, čija je djelatnost fokusirana na akademsku literaturu, izdala je u septembru knjigu Damira Arsenijevića *Forgotten Future: The Politics of Poetry in Bosnia and Herzegovina (Zaboravljena budućnost: Politika poezije u Bosni i Hercegovini)*. Knjiga od koje će, za sada, više koristiti imati strani politički analitičari i rijetki bosanskohercegovački istraživači u oblasti kulturne politike koji su u stanju da se služe akademskim engleskim jezikom nego šira bosanskohercegovačka akademska zajednica kojoj je ova knjiga zapravo upućena i prijeko potrebna, prikazuje dinamiku odnosa moći u polju kulturne produkcije u Bosni i Hercegovini, od 80-ih godina dvadesetog stoljeća do danas. Urednici edicije u kojoj je objavljeno ovo izrazito angažirano djelo su Wolfgang Petritsch i Christophe Solioz, dok recenzije potpisuju Svetlana Slapšak, Francis R. Jones i Boris Buden. Služeći se poezijom i kulturalnim praksama u vezi s poezijom kao materijalom, Arsenijević prati politički okvir kulturne produkcije u tri perioda – vrijeme uspostavljanja dominacije etnonacionalizma krajem osamdesetih godina, rat i takozvanu “poslijeratnu tranziciju”.

Knjiga je fokusirana na alternativne umjetničke i kulturalne prakse, odnosno na stvaranje okvira za moguće projekte solidarnosti u kulturi. Po tome se ova knjiga dramatično razlikuje od teorijskih razmatranja koja čine ogroman dio produkcije u regiji, pogotovo kad se radi o onome što ostaje zabilježeno o književnosti i kulturi uopće. “Ovi prostori” ne oskudijevaju akademskim studijama o periodu sloma Jugoslavije, te u analizama posljedica koje su nacionalističke politike u kulturi

imale na sve druge sfere života. Ono što ovu knjigu svrstava u sasvim drugu kategoriju (u kojoj, u ovom momentu, nema ni naznaka “gužve”) je činjenica da u njoj ne dominira dobro nam poznati “govor gubitnika”, u njoj ni u tragovima nema lamentacije nad izgubljenim prilikama niti tugaljivih priznanja da je sloboda pusti san a nacionalizmi naša stvarnost. Upravo zato će ova knjiga teško zaboljeti mnoge bosanskohercegovačke kulturne poslenike čiji se doprinos javnom prostoru sastoji upravo od zapisivanja gubitaka i mirjenja s beznađem. Umjesto suhoparne i pomne analize “gubitaka”, to jest nabiranja polja i mogućnosti koji su nestali slomom države, ratom i konačnom podjelom društva u etnonacionalne torove u kojima vlada kapitalistička podjela plijena, Arsenijevićeva knjiga nudi okvir za promišljanje politike koja ne prihvata etnonacionalne podjele, ali ni toliko opasni, i od liberalnog dijela javnosti nekritički prihvaćen multikulturalni aparthejd. Dominantne politike upravo posljednji koncept dosljedno upotrebljavaju za kreiranje života koji se odvijaju na paralelnim kolosijecima te je pristajanje na insistiranje na pojedinačnim razlikama koje produciraju ogroman broj identiteta političko samoubistvo ravno, a prema posljednicama često i mnogo gore od šutnje i odustajanja.

Ovo je knjiga koja govori o tome gdje se danas nalaze čvorišta društvene solidarnosti i otpora – i koja ih nalazi u poeziji, tamo gdje nam je prečesto nuđena puka nostalgija umjesto nade, pasivizacija

umjesto dostojanstva i bijeg umjesto borbe. U ovoj knjizi ćete čitati o produkciji kulture kao direktnom političkom akteru, o pitanjima o kojima se u Bosni i Hercegovini u poeziji prvi put progovorilo na društveno odgovoran način, pitanjima kao što su inicijativa za dekriminalizaciju homoseksualnosti u Bosni i Hercegovini, depolitizacija liberalne javnosti kroz kulturnu politiku i mnoga druga. Ovdje je također opisana tradicija depolitizacije kulturnog djelovanja u Bosni i Hercegovini, čiji je doprinos etnonacionalizmu, zahvaljujući efektu “zabijanja glave u pijesak” i povlačenja pred ideološki jasnim i određenim

planom podjela, nemjerljiv, ali i o postojećoj i u ovoj knjizi dokumentiranoj tradiciji kulturne produkcije koja se zalaže za humaniju društvenost i ne bježi od vlastitog ideološkog određenja.

Upravo u ovim konkretnim društvenim praksama koje su uvijek nalazile načina za jasan ideološki stav i producirale solidarizirajuće društvene projekte u kulturi, kao što je bio cjelokupan rad Nirman Moranjak-Bamburać, Arsenijević nalazi materijal za analizu načina na koje produkcija kulture može omogućiti razvoj afirmativnog političkog imaginarija. Ovo je knjiga koja govori o nesreći koja nas je zadesila, no prije svega ona govori o našoj odgovornosti za nju. Prema Borisu Budenu, ova knjiga nas vodi “na ono ukleto mjesto na kojem se historija i poezija ukrštaju. Na tom mjestu bismo trebali tražiti političke uzroke rata – ne zato da bismo razumjeli šta se desilo, nego da bismo naučili kako se oduprijeti”.

me dok je sjedio držao je ruku u unutarnjem džepu. Ponudio sam ga kafom, izašao sam da nađem šećer i obavijestio dekana da u kabinetu imam naoružano lice.”

Uprava Univerziteta u Tuzli međutim Arsenijeviću nije dala nikakvu podršku, samo je izdato

nisu smjeli ničije ime objaviti. Mene toliko zanima ko je medijima dao informaciju da je pištolj bio plastičan. Jer kada je policija došla uzeti od mene izjavu, čovjek je već bio otišao. Ako je to policija rekla, onda je to još strašnije”, smatra Arsenijević.

slučaj promatra samo kao incident. “Institucija Univerziteta mora osigurati i osnažiti sve ljude koji hoće prijaviti korupciju ili prijetnje, jer kako drugačije tome stati ukraj?”, javno pita profesor Arsenijević ističući da na Univerzitetu u Tuzli vlada zavjera šutnje. “Ako se ovo svede na pojedinačni slučaj, a ne na simptom društva, onda je to problem jer se radi o izoliranom incidentu koji se samo jednom dogodio i neće više”, smatra profesor. Građani BiH trebaju shvatiti da Univerzitet nije pijaca na kojoj se znanje prodaje kao roba, nego institucija u kojoj se njeguje i razvija mišljenje.

“Ako ostane sve na nivou izjave koju je Univerzitet dao, onda je to laganje istinom. Sada ćemo vidjeti kako je Univerzitet u Tuzli spreman stati ukraj korupciji. Osim ovoga, ovo je prilika i da se progovori kako su profesori koji uzimaju mito stjecali diplome i s kojim pravom neko može doći profesoru jedne visokoobrazovne institucije i nuditi mito. Taj čovjek je to očito uradio jer je to do sada uvijek bilo dozvoljeno i jer je mito, prema svemu sudeći, razina Univerziteta u Tuzli”, zaključuje profesor Arsenijević. ■

MITO JE DOZVOLJEN “Ovo je prilika i da se progovori kako su profesori koji uzimaju mito stjecali diplome i s kojim pravom neko može doći profesoru jedne visokoobrazovne institucije i nuditi mito. Taj čovjek je to očito uradio jer je to do sada uvijek bilo dozvoljeno i jer je mito, prema svemu sudeći, razina Univerziteta u Tuzli”

saopćenje kojeg profesor naziva “blijedim”, a u kojem Univerzitet na paušalan način ohrabruje sve profesore da “sve svoje radne obaveze obavljaju po najvišim standardima profesionalnosti i uz dosljedno poštivanje zakonskih i etičkih normi”.

“Mediji su, nažalost, dali površne informacije, čak iznoseći neistine od toga da je pištolj bio plastičan, objavili su moje ime, a njegove inicijale, a

Mito kao mjera znanja

Komentirajući cjelokupnu situaciju na Univerzitetu u Tuzli, profesor Arsenijević ističe da nika da ne bi pristao raditi na Univerzitetu na kojem postoji geto. Nažalost, na Univerzitetu u Tuzli geto je očit, a Arsenijević ističe da se protiv toga moraju zajedno boriti, jer Univerzitet mora biti mjesto slobode. No, vrh Univerziteta sada ovaj